**Ceturtdiena, 2020. gada 18. jūnijs**

P9_TA(2020)0153

## Konference par Eiropas nākotni

### Eiropas Parlamenta 2020. gada 18. jūnija rezolūcija par Eiropas Parlamenta nostāju attiecībā uz konferenci par Eiropas nākotni (2020/2657(RSP))

(2021/C 362/02)

*Eiropas Parlaments,*

— ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par Eiropas Savienības darbības uzlabošanu, izmantojot Lisabonas līguma piedāvāto potenciālu ([1]), 2017. gada 16. februāra rezolūciju par Eiropas Savienības pašreizējās institucionālās struktūras iespējamo attīstību un korekcijām ([2]), 2017. gada 16. februāra rezolūciju par eurozonas budžeta kapacitāti ([3]) un 2019. gada 13. februāra rezolūciju par stāvokli sarunās par Eiropas nākotni ([4]),

— ņemot vērā 2017. gada 19. janvāra rezolūciju par Eiropas sociālo tiesību pīlāru ([5]),

— ņemot vērā toreizējās Komisijas priekšsēdētāja amata kandidātes Urzulas fon der Leienas 2019. gada 16. jūlija priekšlikumu politisko pamatnostādņu nākamajai Eiropas Komisijai 2019.-2024. pilnvaru termiņā ietvaros attiecībā uz konferences par Eiropas nākotni ("konference") organizēšanu,

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 22. janvāra paziņojumu "Konferences par Eiropas nākotni veidošana" (COM(2020)0027),

— ņemot vērā Eiropadomes 2019. gada 12. decembra secinājumus par vispārējo pieeju konferencei par Eiropas nākotni,

— ņemot vērā 2020. gada 15. janvāra rezolūciju par Eiropas Parlamenta nostāju attiecībā uz konferenci par Eiropas nākotni ([6]),

— ņemot vērā Reģionu komitejas 2020. gada 12. februāra rezolūciju par konferenci par Eiropas nākotni,

— ņemot vērā 2020. gada 17. aprīļa rezolūciju par koordinētu ES rīcību Covid-19 pandēmijas un tās seku apkarošanai ([7]),

— ņemot vērā 2020. gada 15. maija rezolūciju par jauno DFS, pašu resursiem un atveseļošanas plānu ([8]),

— ņemot vērā Priekšsēdētāju konferences paziņojumu par Šūmaņa deklarācijas 70. gadadienu,

— ņemot vērā Reglamenta 132. panta 2. punktu,

A. tā kā ir jārisina gan iekšējās, gan ārējās problēmas, ar kurām saskaras Eiropa, kā arī jaunās sociālās un starptautiskās problēmas, kas nebija pilnībā paredzētas Lisabonas līguma pieņemšanas laikā; tā kā daudzās būtiskās krīzes, kuras Savienība ir piedzīvojusi, liecina, ka vairākās pārvaldības jomās ir nepieciešamas institucionālas un politiskas reformas;

([1]) OV C 252, 18.7.2018., 215. lpp.
([2]) OV C 252, 18.7.2018., 201. lpp.
([3]) OV C 252, 18.7.2018., 235. lpp.
([4]) Pieņemtie teksti, P8_TA(2019)0098.
([5]) OV C 242, 10.7.2018., 24. lpp.
([6]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0010.
([7]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0054.
([8]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0124.

B. tā kā pašreizējā Covid-19 krīze ir ļoti dārgi maksājusi, liekot apzināties, ka ES joprojām ir nepabeigts projekts un konferencē ir efektīvāk jārisina jautājumi saistībā ar nespēju nodrošināt solidaritāti un koordināciju, ekonomiskajiem, veselības un sociālajiem satricinājumiem un pastāvīgajiem pret pamattiesībām un tiesiskumu vērstajiem uzbrukumiem; tā kā tādēļ saistībā ar pašreizējo krīzi Eiropas Savienībai vēl steidzamāk ir jārod iespējas kļūt efektīvākai, demokrātiskākai un tuvākai pilsoņiem;

C. tā kā gan Parlaments, gan Komisija un Padome ir paziņojuši, ka būtu jāorganizē konference par Eiropas nākotni un šim konferences procesam vajadzētu sniegt iespēju cieši iesaistīt ES iedzīvotājus augšupējā pasākumā, kurā viņi tiek uzklausīti un viņu viedoklis tiek ņemts vērā debatēs par Eiropas nākotni;

D. tā kā konferencē būtu jānodrošina atklāts forums diskusijām starp dažādiem dalībniekiem bez iepriekš noteikta iznākuma; tā kā tādēļ trīs iestāžu kopīgā vienošanās būtu jāattiecina tikai uz konferences formātu un organizāciju,

1. uzskata, ka 10 gadu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, 70 gadu pēc Šūmaņa deklarācijas un Covid-19 pandēmijas apstākļos ir pienācis laiks atkārtoti izvērtēt Savienību; uzskata, ka sakarā ar Covid-19 krīzi nepieciešamība rīkot konferenci ir kļuvusi vēl akūtāka;

2. uzskata, ka Covid-19 krīze ir vēl vairāk uzsvērusi nepieciešamību reformēt Eiropas Savienību, vienlaikus apliecinot vajadzību steidzami nodrošināt efektīvu un iedarbīgu Savienību; tādēļ uzskata, ka konferences procesā būtu jāņem vērā esošie ES atveseļošanas instrumenti un jau panāktā solidaritāte, vienlaikus nodrošinot ekoloģisko ilgtspēju, ekonomisko attīstību, sociālo progresu, drošību un demokrātiju;

3. atkārtoti apstiprina 2020. gada 15. janvāra rezolūcijā izklāstīto nostāju visos tās aspektos un atkārtoti aicina Padomi un Komisiju iesaistīties sarunās, lai panāktu kopīgu vienošanos attiecībā uz konferences par Eiropas nākotni izveidi pirms vasaras brīvdienām;

4. pauž nožēlu, ka Padome vēl nav pieņēmusi nostāju par konferenci, un tādēļ mudina Padomi atrisināt savas domstarpības un nekavējoties nākt klajā ar nostāju par konferences formātu un organizāciju;

5. atzinīgi vērtē to, ka Komisija ir pieņēmusi nostāju par konferenci un ir gatava ātri virzīties uz priekšu;

6. mudina Padomi tās pilnvarās iekļaut apņemšanos veikt lietderīgus turpmākos pasākumus un lietderīgi un tieši iesaistīt iedzīvotājus un saglabāt konferences tvērumu atvērtu visiem iespējamiem rezultātiem, tostarp tiesību aktu priekšlikumiem ar mērķi ierosināt izmaiņas līgumos vai citu mērķi;

7. uzsver, ka, neraugoties uz pandēmiju, iedzīvotāju, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, sociālo partneru un vēlētāju pārstāvju tiešai iesaistīšanai joprojām ir jābūt vienai no konferences prioritātēm; tādēļ ar nepacietību gaida konferences uzsākšanu, lai kopā ar visiem ES pilsoņiem veidotu demokrātiskāku, efektīvāku un noturīgāku Savienību;

8. atzīst, ka pandēmijas dēļ konferences sākums bija jāatliek; tomēr norāda, ka pandēmija ir atklājusi dažus trūkumus mūsu Savienībā; tādēļ ir apņēmies konferenci sākt pēc iespējas drīz 2020. gada rudenī;

9. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.